

Sygn. akt V U 210/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu 22 stycznia 2021 roku w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy odwołania K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 7 sierpnia 2020 roku, znak (...)

zasilek opiekuńczy

o d d a l a o d w o ł a n i e.

Sygn. akt V U 210/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 sierpnia 2020 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonej K. W. prawa do dodatkowego zasiłku opiekuńczego za okres od 26 marca 2020 roku do 13 kwietnia 2020 roku. W uzasadnieniu organ wskazał, że ostatni tytuł ubezpieczenia zakończył się z dniem 31 marca 2020 roku.

Od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie. W ocenie ubezpieczonej wypłata zasiłku powinna nastąpić za okres co najmniej od 26 marca 2020 roku do 31 marca 2020 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i wskazał, że w okresie od 1 marca 2020 roku do 31 marca 2020 roku ubezpieczona nie była zgłoszona do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczona K. W. wykonywała czynności na rzecz zleceniodawcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. i z tego tytułu w okresie od 1 marca 2020 roku do 31 marca 2020 roku podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Przy zawieraniu umowy zlecenia, ubezpieczona złożyła na formularzu oświadczenie o chęci podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Wniosek o objęcie ubezpieczonej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym wpłynął do organu rentowego 20 kwietnia 2020 roku tj. po zakończeniu współpracy ubezpieczonej ze spółką (...) na podstawie umowy zlecenia. ***Z powodu nieterminowego złożenia wniosku, ubezpieczona nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 marca 2020 roku do 31 marca 2020 roku.*** Składki za marzec 2020 roku na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne oraz dobrowolne ubezpieczenie chorobowe zostały uiszczone w kwietniu 2020 roku.

Miejscem wykonywania przez ubezpieczoną obowiązków był sklep (...) w galerii (...) w R.. Do czasu, kiedy zleceniodawca ograniczył działalność w związku z trwającą epidemią koronawirusa, ubezpieczona wykonywała czynności w marcu 2020 roku zgodnie z harmonogramem Ubezpieczona otrzymała wynagrodzenia za marzec 2020 roku. Po ograniczeniu działalności, ubezpieczona nie wykonywała więcej żadnych czynności na rzecz zleceniodawcy. Ubezpieczona wniosła wniosek o przyznanie dodatkowego zasiłku opiekuńczego za okres od 26 marca 2020 roku do 13 kwietnia 2020 roku z tytułu sprawowania osobistej opieki nad synem A. W. urodzonym (...). W ww. okresie nie było drugiego rodzica/ współmałżonka mogącego zapewnić opiekę dziecku.

Decyzją z 7 sierpnia 2020 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonej prawa do dodatkowego zasiłku opiekuńczego za okres od 26 marca 2020 roku do 13 kwietnia 2020 roku.

Dowód: akta organu rentowego:

- oświadczenie do celów otrzymania dodatkowego zasiłku opiekuńczego,
- zaświadczenie płatnika składek z 22.06.2020r.,
- decyzja ZUS z 7.08.2020r.,

informacje o podstawach i składkach k. 14, przesłuchanie ubezpieczonej k. 24v., pismo ZUS I Oddział w W. z 10.12.2020r. k. 28

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/ w dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, a także w oparciu o dowód z przesłuchania ubezpieczonej, który wraz z pozostałymi dowodami tworzył spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Dodatkowy zasiłek opiekuńczy został wprowadzony ustawą z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374, z późn. zm.), jako szczególne świadczenie z powodu COVID-19.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy w przypadku zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola, szkoły do których uczęszcza dziecko, z powodu COVID-19, ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przysługuje dodatkowy zasiłek opiekuńczy za okres nie dłuższy niż 14 dni. Zasiłek ten przysługiwał od 12 marca.

W myśl art. 32 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019r. poz. 645 ze zm.) zasiłek opiekuńczy przysługuje **ubezpieczonemu** zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia 8 lat w przypadku nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza, a także w przypadku choroby niani, z którą rodzice mają zawartą umowę uaktywniającą, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2020 r. poz. 326 i 568), lub dziennego opiekuna sprawujących opiekę nad dzieckiem.

Z kolei na mocy art. 1 pkt 3 ustawy z 31 marca 2020 roku o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020r. poz. 567 ze zm.) w ustawie z dnia 2 marca 2020

r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 i 567) wprowadzono następujące zmiany w art. 4:

a) ust. 1: „1. W przypadku zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola, szkoły lub innej placówki, do których uczęszcza dziecko albo niemożności sprawowania opieki przez nianię lub dziennego opiekuna z powodu COVID-19, ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad: 1) dzieckiem, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645 i 1590– przysługuje dodatkowy zasiłek opiekuńczy przez okres nie dłuższy niż 14 dni.”. Na mocy art. 101 pkt 2h ww. ustawy przepis obowiązywał od 26 marca 2020 roku.

Zgodnie z treścią art. 1 pkt 3 d ustawy z 31 marca 2020 roku o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020r. poz. 567 ze zm.)

w art. 4 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, określić dłuższy okres pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego niż wskazany w ust. 1 i 1a lub, biorąc pod uwagę okres na jaki zostały zamknięte żłobki, kluby dziecięce, przedszkola, szkoły, placówki pobytu dziennego oraz inne placówki lub okres niemożności sprawowania opieki przez nianie lub opiekunów dziennych.

Następnie na mocy § 1 i 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2020r. w sprawie określenia dłuższego okresu pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego w celu przeciwdziałania COVID-19 (Dz. U. z 2020r. poz. 656) dodatkowy zasiłek opiekuńczy przysługiwał od 9 kwietnia 2020 roku do 26 kwietnia 2020 roku.

Z kolei zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020r. poz. 266) **objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony**, z zastrzeżeniem ust. 1a. Objęcie dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku tylko wówczas, gdy zgłoszenie do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych zostanie dokonane zgodnie z art. 36 ust. 4 albo 4b (art. 14 ust. 1a ww. ustawy).

Zgłoszeń, o których mowa w ust. 2 i 3, dokonuje się w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia, z zastrzeżeniem ust. 4a-5a i 9a (art. 36 ust. 4 ww. ustawy). Ubezpieczony, o którym mowa w art. 18c ust. 1, który rozpoczął lub wznowił prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w styczniu danego roku kalendarzowego, dokonuje zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych w terminie do końca tego miesiąca. Jeżeli termin ten jest krótszy niż 7 dni, ubezpieczony dokonuje zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia (art. 36 ust. 4b ww. ustawy).

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczona w okresie od 1 marca 2020 roku do 31 marca 2020 roku nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Co prawda Sąd uznał za wiarygodne, że przy zawieraniu umowy ubezpieczona zgłosiła zleceniodawcy chęć objęcia jej ww. ubezpieczeniem. Przy czym poprzez złożenie wniosku w rozumieniu przepisów art. 14 ust. 1 i ust. 1a ustawy systemowej należy rozumieć złożenie sformalizowanego wniosku do ZUS w postaci formularza ZUS ZUA. Zgłoszenie przez płatnika składek do organu rentowego została dokonane dopiero 20 kwietnia 2020 roku, a więc z uchybieniem ustawowego terminu. Z powołanych wyższej przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym następuje co do zasady od dnia złożenia wniosku, a ustawodawca nie przewidział przy tym żadnej możliwości przywrócenia terminu do złożenia tego wniosku. Jednocześnie zleceniobiorca jest zgłaszany do ubezpieczeń społecznych przez zleceniodawcę. Zleceniobiorca nie ma możliwości dokonania samodzielnego zgłoszenia do ubezpieczenia chorobowego i ponosi skutki ewentualnych zaniedbań płatnika w tym zakresie. Z kolei nawet wykazanie przez zleceniobiorcę, że zgłosił płatnikowi chęć podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, nie stanowi podstawy do objęcia go tym ubezpieczeniem w sytuacji, gdy płatnik nie dokonał stosownego zgłoszenia. W razie

nienabycia prawa do zasiłku chorobowego z powodu zaniedbania płatnika, zleceniobiorcy przysługują wyłącznie roszczenia cywilnoprawne w stosunku do zleceniodawcy. W tym zakresie Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w Siedlcach zawarte w wyroku z dnia 16 listopada 2017 roku (sygn. akt IV Ua 12/17) gdzie wskazane zostało, że przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych mają charakter bezwzględny, a dla rozstrzygnięcia nie ma znaczenia ewentualna wina ubezpieczonego w uchybieniu terminu na dokonanie zgłoszenia do ubezpieczenia chorobowego. Reasumując, ubezpieczona nie była objęta dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym na dzień złożenia wniosku o dodatkowy zasiłek opiekuńczy, z zatem, nie ma prawa do przedmiotowego świadczenia za okres wskazany w decyzji ZUS z 7 sierpnia 2020 roku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.